

Personages met smoel in snedig operadebuut van Marijn Simons

Door **JOEP STAPEL** 27 OKTOBER 2014

Emilia Galotti is de eerste opera van voormalig wonderkind, componist Marijn Simons (nu 31). Het toneelstuk van verlichtingsfilosoof Lessing (1772) is ingeklonken tot een geestig libretto met de snedigheid van een sitcom.

Emilia Galotti van Marijn Simons. Staatsorchester Rheinische Philharmonie olv E. Delamboye. Gehoord: 25/10. Inl.: www.theater-koblenz.de 3

Emilia Galotti heeft geen aria's waarin protagonisten hun gevoelens uitstorten; motieven blijven wat impliciet. Maar de intrige is onderhoudend, evenals Simons' kleurige, originele muziek, met hoofdrollen voor koper en slagwerk.

Emilia gaat trouwen met graaf Appiani, maar wordt ook begeerd door de Prins. Emilia raakt onder de indruk van diens galanterie, tot afschuw van haar vader (bas Bart Driessen). Intrigant Marinelli (bariton Christoph Plessers), kamerheer van de Prins, laat het gevolg van Appiani en Emilia overvallen, waarbij de graaf sneuvelt en Emilia door Marinelli's handlangers naar het buitenverblijf van de Prins wordt gebracht. De Prins is ontzet over Marinelli's moord, waaraan hijzelf door zijn liefde schuldig lijkt. De Prins is een mooie travestierol van mezzo Monica Mascus – hij is nadrukkelijk géén heldentenor.

Wanneer de maîtresse van de Prins, gravin Orsina (sopraan Hana Lee), verneemt dat haar plaats vergeven is, ontsteekt ze woedend in Koninginder-Nacht-colloraturen. Orsina, zelf de toegang tot de Prins ontzegt, geeft haar dolk aan Emilia's eveneens boze vader. De oude Galotti wil zijn dochter in een klooster stoppen, maar het gesprek tussen vader en dochter loopt uit op een dolkstoot in Emilia's hart. De ironische inslag van de nogal schetsmatige regie laat men hier varen.

Simons' zanglijnen, propvol tekst, doen de dictie soms geweld aan – ondanks de sterke cast. Toch weet Simons, door vaste motieven aan namen te verbinden of vader Galotti's stem nerveus te laten overslaan, zijn personages smoel te geven. Bovendien blijkt er een reden: vanaf de stekelige ouverture is onrust de rode draad door de handeling. Alleen Emilia zelf legt zich in de mooie slotscène neer bij haar noodlottig einde, door Simons haast wagneriaans getoonzet.

Een versie van dit artikel verscheen op maandag 27 oktober 2014 in NRC Handelsblad.